

Kendi hâlinde bir kasabada yaşıyordu. Günlerden bir gün, bir nedenle dağ bayır gezerken altın buldu. Önce ne yapacağını bilemedi. Biraz eşeledi. Daha fazla buldu. Kasabaya altınla döndü. Kasabada bir dönüşümdür başladı altını bulmasından sonra. Çevresinde altın bulunabileceğinin ortaya çıkmasıyla köylüsünden nalburuna çoğu altın aramaya yöneldi.

Kısa bir süre sonra, altın arayıcıları dernek kurdular ve bu çatı altında örgütlenmeye başladılar. Kurulmasından sonra, altınlar derneğe getirildi; orada saklandı; altın getirenlere, dernek, kasada altını olduğuna ilişkin bir altın belgesi verdi. Zaman içinde bu altın belgesi alışverişte kullanılmaya başlandı. Altınlar dernekte birikti ve alış-verişler, artık, altınla değil, altın belgesiyle yapılır oldu. Giderek, dernek, asli görevinin yanı sıra, arama yapanlara kazma kürek sağlamak gibi destek etkinliklerini de düzenler oldu.

Doğal ki, her altın arayan altın bulamıyordu. Ama, sonucunda altın bulunsun ya da bulunmasın, altın arama çaba gerektiriyordu ve bu kadar çok kişi arama yapmasa, bulunan altının miktarı ciddi biçimde azalardı. Bu gerekçelendirmeyle, dernek, sonucu ne olursa olsun, altın arayışı yapanların çabalarına karşı, asgari bir düzeyde de olsa, altın belgesi vermeye karar verdi.

Altını bulsun ya da bulmasın altın arayıcıya altın belgesi verilmesi, kuşkusuz, bir nizamnameyle düzenlenen koşula bağlıydı. Örneğin, kazma küreklerin, bunları nizamnameye uygun hazırlatan dernekten sağlanması gerekiyordu. Altın bulunmasa da altın belgesi verileceğine göre, nizami olmayan küreklerle yapılan kazıların getirisi ne olabilirdi? Bunun yanı sıra, kazma işleminin, kendileri de dernek üyesi altın arayıcısı olan hakemlerin denetleyebilecekleri bir yerde ve nizamnameye uygun bir yöntemle yapılması gerekiyordu.

Bu arada bir kısım dernek üyesi, altın aramayı bırakıp, daha etkin araştırma yöntemlerini geliştirme işinde uzmanlaştılar. Yöntem geliştirmenin de kuralları var gibiydi. Kendi aralarında iletişimi sağlamak için bu işte uzmanlaşmamış olanların pek anlayamayacakları soyut kavramlara dayanan garip bir dil geliştirdiler. Bu dilin mükemmel kullanımı yöntem geliştirmenin ön koşulu olmuştu. Yöntem geliştiriciler derneğin en gözde elemanlarıydı ve

bolca altın belgesi kazanıyorlardı. Yeni yöntemler geliştikçe, eski yöntemleri kullananlar hor görülür oluyordu. Yeni yöntemlerle eski ve en meşhur kuyuları kazmak en revaçta iş olmuştu, çünkü bu etkinlikler ilave altın belgesiyle ödüllendiriliyordu.

Dernek miktarında da artış oldu. İlk dernekle şu ya da bu biçimde ilişkili bir çok dernek türedi. Bütün derneklerin itibarı aynı değildi. Bu dernekler arasında rekabet ve kooperasyonun çeşitli kombinasyonları yaşanıyor. Kuşkusuz, bu altın işi kasabanın ticari hayatını canlandırmıştı. Yine de, kasabada tek yapılanın altın arayışı olduğu düşünülmemelidir. Başlangıçtaki çalkalanmanın ardından, kasaba yaşamı dengelendi.

Dernek üyeleri, kasabadaki gruplardan yalnızca biriydi. Köylüler bolca tarımsal ürün üretiyordu, çobanlar bolca hayvan besliyordu. Mezbaha, örgü tezgahları, marangozluk, kısacası, hemen hemen her türlü imalat bulunmaktaydı. Bunlar bütün kasabanın gereksinimlerini karşılayabildikleri gibi, fazlalığı kasabada olmayan malların alınması için dışarıya satabiliyorlardı.

Gel zaman git zaman, kasabadan yetişmiş, eski zamanları büyük bir merakla incelemiş olan bir genç kendi kafasına göre altın aramaya çıkıp buldu. "Altın buldum," diye sevinerek kasabaya gitti. Kasabanın önde gelenleri hangi derneğe üye olduğunu ve kazıyı dernekler tarafından ürettirilmiş, nizami kazma-kürekle mi yaptığını sordular. Genç hiç bir derneğin üyesi değildi. Yanıt beklendiği gibi olmayınca, kazma-kürek yapmakta uzmanlaşmış olanlara gidildi. Bunlar kullanılan aletlerin nizamnameye uygun olup olmadığını sorup araştırdılar. Yanıt olumsuzdu. Bir sonraki aşamada, yöntem geliştiriciler kendi dillerince hangi yöntemi kullandığını sordular. Kasabada büyümüş olan ve yöntem geliştiricilerin diline aşına olan genç için soru anlamsızdı. Yöntem geliştiriciler de beğenecekleri bir yanıt alamadılar.

Genç, papağan gibi, hep aynı şeyi yineliyordu: "Bakın, işte, bolca altın." Sonunda, bekleneceği gibi, elinde altın öylece kalakaldı. Yani şimdi, altın belgeleri hem kasabada, hem de kasaba dışında, karşılığında altın bulunduğu için geçerli kabul edilen bu yerde altını tanıyanın bulunmaması garip miydi ya da kasada saklı, kimsenin de pek ilgilenmediği

Heyecanın Bitip Uğraşın Başladığı Yerde Disiplin, Gösterge Ve Başarı

altınlar orada duradursunlar, uzun zamandır kasabada altın bulunamadığını kimse fark etmemiş miydi bilinmez.